

Arrest

nr. 299 855 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juli tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 november 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 december 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 7 februari 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 108 894 van 2 september 2013 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 7 februari 2013.

1.4. Verzoeker diende op 22 september 2020 een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 28 maart 2022 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing waarbij verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 290 851 van 20 juni 2023 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 maart 2022.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 juli 2023 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 27 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [R.]

voornaam : [O.R.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/03/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 20/06/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.25/01/2021) van betrokkene verklaarde hij een goede gezondheid te hebben, maar hoofdpijn en duizeligheid te hebben bij zorgen. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen,

noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in, het CGVS weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de levens-omstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat de individuele omstandigheden van de betrokkene geen beletsel lijken te vormen voor zijn verwijdering. Betrokkene is namelijk een jonge man die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familienetwerk heeft in het land dat hem kan steunen, en lijkt over financiële middelen te beschikken.

Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

GEZONDHEIDSTOESTAND: Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.25/01/2021) van betrokkene verklaarde hij een goede gezondheid te hebben, maar hoofdpijn en duizeligheid te hebben bij zorgen. In tussentijd werd DVZ niet in het bezit gesteld van medische informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Uit deze elementen blijkt niet dat de medische elementen van die aard zijn dat ze een verwijdering in de weg staan.

In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levens-verwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit

Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 10/12/2012 en 22/09/2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Verzoeker beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker is in België binnengekomen op 9 december 2012 en diende op 10 december 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Afghanistan).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied.”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Afghanistan (“nationaliteit: Afghanistan”) en dit binnen een termijn van 6 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. Verzoeker verliet Afghanistan meer dan 10 jaar geleden. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is in België binnengekomen op 9 december 2012 en diende op 10 december 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 8 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep door de Raad bevestigd in het arrest nr. 108 894 van 2 september 2013. Verzoeker ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

In 2014 verliet verzoeker België en vertrok naar Italië, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker keerde terug naar België en diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 22 september 2020. Op 6 mei 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 4 oktober 2021 trok het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing in omwille van de machtsverovering door de taliban. Verzoekers beroep werd in het arrest nr. 262 848 van 25 oktober 2021 verworpen.

Op 28 maart 2022 nam de commissaris-generaal de nieuwe beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)', waarna door verzoeker beroep werd aangetekend tegen deze beslissing. Dit beroep werd evenwel verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 20 juni 2023.

De verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier er evenwel geen gegevens aanwezig zijn die doen vermoeden dat de verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken. Het staat derhalve moet voldoende zekerheid vast dat verzoeker (enkel) beschikt over de Afghaanse nationaliteit.

Verzoeker wijst op de actuele situatie in Afghanistan (de machtsovername door de taliban) en zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf in het buitenland sinds zijn vertrek meer dan twee jaar geleden) en - in het bijzonder - Europa.

Afghanistan bevond zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

De socio-economische situatie in Afghanistan is na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder verslechterd.

Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De impact van de machtsovername door taliban is groot op de socio-economische situatie van Afghanistan, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (stuk 3).

Verzoeker is tevens verwesterd geraakt doorheen zijn jarenlange verblijf in Europa een geenszins vertrouwd met de heersende gewoonten in Afghanistan.

Verzoeker heeft zich hierdoor een levensstijl eigen gemaakt die in sterk contrast staat met de heersende waarden en normen in Afghanistan, minstens wordt verzoeker als een "westerling" beschouwd door zijn persoonlijke achtergrond bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker heeft door zijn jarenlange afwezigheid uit Afghanistan geen ervaring of kennis meer over hoe hij zich dient te gedragen in deze (sterk veranderde) samenleving.

4. Overeenkomstig de jurisprudentie van het EHRM, is een volledige en ex nunc beoordeling door verweerder vereist wanneer het noodzakelijk is om informatie in overweging te nemen na de definitieve beslissing in het kader van het verzoek tot internationale bescherming. In het bijzonder is een volledige en ex nunc beoordeling vereist wanneer de situatie in een land van herkomst onvoorspelbaar is, de situatie zeer waarschijnlijk zal wijzigen en de effectieve verwijdering is vertraagd.

Over het algemeen wordt door het EHRM aangenomen dat het aan een verzoeker is om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat dat hij of zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Echter, wanneer informatie over risico's bij terugkeer vrij beschikbaar is uit verschillende bronnen, zijn de autoriteiten in het kader van artikel 3 EVRM verplicht om uit zichzelf een beoordeling te maken van deze risico's. Wanneer een algemene situatie gekend is bij de autoriteiten, kan niet verwacht worden dat de verzoeker de gehele bewijslast draagt.

Met betrekking tot een meer geïndividualiseerd risico, overweegt het EHRM dat, "[C]onsidering the absolute nature of the rights guaranteed under Articles 2 and 3 of the Convention, and having regard to

the position of vulnerability that asylum-seekers often find themselves in, if a Contracting State is made aware of facts relating to a specific individual that could expose him to a risk of ill-treatment in breach of the said provisions upon returning to the country in question, the obligations incumbent on the States Parties under Articles 2 and 3 of the Convention entail that the authorities carry out an assessment of that risk of their own motion. This applies in particular to situations where the national authorities have been made aware of the fact that the asylum-seeker may plausibly be a member of a group systematically exposed to practice of ill-treatment and there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and in his or her membership of the group concerned” (EHRM, F.G. t. Zweden, nr. 43611/11, 23 maart 2016, par. 127).

De ernstige mensenrechtensituatie in Afghanistan is een algemeen bekend gegeven. Verweerder moet hierom zelf overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer. Verweerder mag de bewijslast hiervoor niet volledig bij de Afghaanse burger leggen en volstaan met een verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens de beoordeling van een risico onder artikel 3 EVRM, moet verweerder alle informatie in overweging nemen die bekend is geworden na de definitieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat de toetsing van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM niet altijd volledig overeenkomt met de toetsing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet en de relevante Europese regelgeving. Zo worden de risico's die voortvloeien uit verwestering na een langdurig verblijf in Europa vaak enkel beoordeeld vanuit het oogpunt van het Vluchtelingenverdrag en wordt er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteld dat er sprake moet zijn van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. De risico's die voortvloeien uit verwestering na een langdurig verblijf in Europa worden over het algemeen niet getoetst aan de voorwaarden voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming. In het kader van de beoordeling van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM hoeft echter een verband met de vervolgingsgronden in het Vluchtelingenverdrag niet te worden aangetoond. Een ander voorbeeld betreft de beoordeling van een precare humanitaire situatie als gevolg van een ernstige medische aandoening. In de zaak M'bodj oordeelde het Hof van Justitie immers, dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd (stuk 3).

De invulling die op nationaal niveau als ook op het niveau van de Europese Unie wordt gegeven aan het recht op verblijf op basis van het vluchtelingenstatuut dan wel subsidiaire bescherming doet niet af aan de absolute verplichting het non-refoulement beginsel te respecteren op basis van artikel 3 EVRM zoals uitgelegd door het EHRM zelf.

5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat “de individuele omstandigheden van de betrokkene” geen beletsel zouden zijn voor “zijn verwijdering”. Er wordt gesteld dat verzoeker een jonge man is “die een van de talen van het land spreekt, opgegroeid is en naar school is gegaan in Afghanistan, blijk heeft gegeven van autonomie en zelfredzaamheid door naar Europa te reizen, naar eigen zeggen een familiaal netwerk heeft in het land dat hem kan steunen en lijkt over financiële middelen te beschikken” (stuk 1, pagina 2).

Het is onzorgvuldig en ongefundeerd dat verweerder stelt dat verzoeker over “financiële middelen” zou beschikken. Verzoeker heeft zelf geen inkomen. Hij heeft geen recht op het verrichten van arbeid. Hij is hierdoor afhankelijk van anderen om te voorzien in onderdak en hun basisbehoeften (eten, drinken, hygiëne, kledij, enz) voor een menswaardig bestaan. Verzoeker is derhalve afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften en tot het kunnen onderhouden van een menswaardig bestaan. Verzoeker verblijft, tot op heden, in een collectief opvangcentrum van Arendonk (gelegen te 2370 Arendonk, Grens 77). Dit benadrukt de afhankelijkheid van verzoeker, terwijl verweerder deze elementen niet op een zorgvuldige manier heeft beoordeeld.

Verzoeker heeft in Afghanistan geen adequate huisvesting, een netwerk of een inkomen. Hij verliet zijn land van herkomst meer dan 10 jaar geleden (!). Sindsdien keerde hij niet meer terug.

De familie van verzoeker verblijft momenteel nog in Afghanistan. Verzoeker heeft hierover verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming. Daaruit blijkt dat verzoeker heeft aangegeven dat zijn familie amper tot geen financiële middelen heeft.

Verzoeker zal bovendien, bij een terugkeer naar Afghanistan, geconfronteerd worden met het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. De situatie in Afghanistan is compleet verschillend van de situatie toen verzoeker vertrok uit zijn land van herkomst. Verzoeker zal hierom ernstige aanpassingsproblemen kennen door de sterk gewijzigde samenleving waarin hij terecht zal komen. Verzoeker verblijft ondertussen ook meer dan twee jaar in België, waardoor hij door dit tijdsverloop een westerse levensstijl heeft ontwikkeld. Hierdoor zal hij onder de negatieve aandacht vallen van de taliban en de lokale gemeenschap, waardoor verzoeker tevens veel beperkte mogelijkheden zal hebben om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoeker werkte ook nooit eerder in Afghanistan, waardoor dit een belangrijke negatieve impact heeft op de mogelijkheden voor verzoeker om een inkomen te verwerven, terwijl ook zijn familie in Afghanistan de mogelijkheden ontbreekt om verzoeker van steun te voorzien.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Deze elementen werden onvoldoende, dan wel onzorgvuldig beoordeeld door verweerder in de bestreden beslissing.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2.1. Allereerst leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder alvorens deze beslissing te nemen rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Verzoekers bewering dat niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met voormelde elementen is een ontkenning van de realiteit.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met verweerders appreciatie van zijn "*persoonlijke situatie*" impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Daarnaast verplicht de bestreden beslissing verzoeker om het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. Deze beslissing heeft dus strikt genomen niet tot gevolg dat verzoeker zich naar Afghanistan dient te begeven. Tevens moet worden benadrukt dat verzoeker, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, tweemaal een verzoek om internationale bescherming indiende en dat beide verzoeken werden afgewezen. Bijgevolg kan hij niet nuttig verwijzen naar rechtspraak inzake vreemdelingen die, omwille van het feit dat zij behoren tot een specifieke groep, systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen in hun land van herkomst. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij, wegens het behoren tot een specifieke groep, zou worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Waar verzoeker aanvoert dat in aanmerking moet worden genomen dat hij is verwesterd en dat de risico's die voortvloeien uit een verwestering na een langdurig verblijf in Europa over het algemeen niet worden getoetst aan de voorwaarden voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming moet worden geduid dat

de Raad in het arrest nr. 290 581 van 20 juni 2023 reeds oordeelde dat het feit dat verzoeker sinds 2011 in westerse landen verblijft niet volstaat om te concluderen dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels, en gebruiken en dat hij, bij een terugkeer naar dat land, er niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. De Raad oordeelde derhalve reeds dat er geen sprake is van een verregaande verwestering van verzoeker, die een beletsel zou kunnen vormen voor zijn terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker toont niet aan dat er nieuwe gegevens zijn die verweerder er hadden dienen toe te brengen alsnog te besluiten dat hij verregaand is verwesterd en, om die reden, een ernstig risico loopt om te worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat de huidige regels die in Afghanistan gelden, voor hem als jonge man, *“compleet verschillend zijn”* van deze die in de praktijk van toepassing waren bij zijn vertrek. Hij toont daarenboven door te verwijzen naar een verschil in de regelgeving die zou bestaan, hoe dan ook, niet aan dat er een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt.

Verzoekers grief dat verweerder onterecht zou hebben gemotiveerd dat hij over financiële middelen lijkt te kunnen beschikken leidt niet tot de conclusie dat verweerder verkeerd oordeelde dat niet blijkt dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een ernstig risico loopt om te worden onderworpen aan handelingen zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker geen financiële middelen heeft, terwijl hij toch reeds tien jaar in Europa is en hij naar verschillende landen reisde – wat toelaat te veronderstellen dat hij over bepaalde geldsommen beschikte –, dan nog moet worden aangegeven dat hieruit niet kan worden geconcludeerd dat verweerder er verkeerd op wees dat hij zelfredzaam is en in zijn land van herkomst over een familiaal netwerk beschikt, zodat niet blijkt dat hij er dreigt terecht te komen in een situatie die voldoende ernstig is om te kunnen besluiten dat artikel 3 van het EVRM een beletsel zou kunnen vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen nemen. In dit verband benadrukt de Raad dat verzoekers bewering dat hij in Afghanistan geen netwerk meer heeft niet verenigbaar is met zijn eerder afgelegde verklaringen, waarbij hij stelde dat hij tal van verwanten in dat land heeft. Verzoeker verklaarde dat zijn ouders, verscheidene broers en zussen en zijn verloofde in Afghanistan verblijven en hij stelde ook dat een vriend bereid was om de kosten van zijn reis naar Europa te betalen. Er kan, gelet op de familiale solidariteit die in regel speelt, dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op zijn verwanten zal kunnen terugvallen om in zijn basis-behoeften te voorzien. Gezien de omvang van het netwerk waarover verzoeker beschikt laat zijn bewering dat bepaalde van zijn verwanten niet de mogelijkheid hebben om hem te steunen hier niet anders over denken. Voorts moet worden opgemerkt dat verzoeker, toen hij werd gehoord in het raam van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, melding maakte van het feit dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan werkzaam was als automecanicus. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat het ontbreken van een eerdere tewerkstelling in dat land een negatieve invloed zal hebben op zijn toekomstige mogelijkheden om door arbeid in een inkomen te voorzien. Bovendien is verzoeker, zoals verweerder correct overwoog, een jonge man, die in Afghanistan opgroeide en naar school ging, die een van de landstalen spreekt en die blijkt gegeven van een zekere autonomie en zelfredzaamheid. Verzoeker kan bijgevolg evenmin worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat hij een profiel heeft dat toelaat te besluiten dat hij niet in staat is om voor zichzelf te zorgen.

Verweerder heeft, gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing, ook onderzocht of de socio-economische situatie in Afghanistan op zich een beletsel zou kunnen vormen om verzoeker te bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij verwees hierbij naar de problemen in dit land en besloot dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in dat land weliswaar precair is, maar dat er geen sprake is van een situatie die dusdanig uitzonderlijk is dat kan worden besloten tot een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij maakte hierbij melding van de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en nam ook de elementen die eigen zijn aan verzoeker in aanmerking. Door uiteen te zetten dat de overheid in Afghanistan over weinig middelen beschikt, dat het sociaaleconomisch beleid weinig ontwikkeld is, dat er ernstige droogteperiodes zijn geweest, dat de buitenlandse handel beperkt is, dat er nog steeds socio-economische gevolgen zijn van de COVID-19-pandemie en de onveiligheidssituatie, dat de bevolking is verarmd, dat het gemiddeld inkomen en de tewerkstellingsgraad zijn gedaald en dat er een grote voedselonzeekerheid in zijn land van herkomst is, toont verzoeker niet aan dat verweerder enig nuttig gegeven onterecht buiten beschouwing heeft gelaten of onterecht heeft geoordeeld dat niet kan worden besloten tot het bestaan van zeer uitzonderlijke omstandigheden die zouden toelaten om, op grond van de sociaaleconomische of humanitaire situatie in Afghanistan, het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. De Raad vestigt hierbij de aandacht op het feit dat, overeenkomstig de

rechtspraak van het EHRM, de minimumdrempel van hardheid om, op basis van socio-economische omstandigheden, te kunnen concluderen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zeer hoog ligt (cf. EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er effectief klemmende humanitaire overwegingen zijn die verweerder er hadden dienen van te weerhouden de bestreden beslissing te nemen (cf. M. MAES, "Artikel 3 van het EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens", TVR 2013, 19-39).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

3.2.3. Aangezien verzoeker nalaat om op een begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van mening is dat artikel 8 van het EVRM is geschonden, dient te worden besloten dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK